

Το περιοδικό αυτό εκδίδεται από την αντιφασιστική συνέλευση antifa selanik, που συγκροτήθηκε το 2012 και δρα στους δρόμους της Θεσσαλονίκης.

Antifa γιατί εδώ και καιρό έχουμε συνειδητοποιήσει πως ο φασισμός (με ή χωρίς σβάστικα) έχει απλωθεί σε όλες τις πτυχές της ζωής μας.

Selanik (η τούρκικη ονομασία της Θεσσαλονίκης), γιατί σε πείσμα των ελληναράδων θα υπενθυμίζουμε ότι σ' αυτή την πόλη πάντα ζούσαν άνθρωποι διαφορετικών εθνικοτήτων που ήξεραν να συμβιώνουν και να πολεμούν μαζί.

Δεν έχουμε καμία σχέση και είμαστε εχθρικοί σε κόμματα, παπαδαριά, ΜΚΟ, μαφίες (κάθε είδους) και media.

Μπορείτε να δείτε περισσότερο υλικό μας στο antifaselanik.net. Για γνωριμία και κουβέντα, μπορείτε να μας στείλετε στο antifasl@yahoο.gr, ή να έρθετε Τετάρτη 19.00-22.00 στο στέκι μας στο κέντρο της πόλης (Μόδη 1).

Αυτό είναι το πρώτο τεύχος του περιοδικού Selanik, δηλαδή ένα νέο εγχείρημα. Το συλλογικό σώμα, όμως, πίσω από αυτό το εγχείρημα δεν είναι καθόλου νέο: κλείνει δέκα χρόνια παρουσίας στους δρόμους της Σαλονίκης, δέκα χρόνια που σκεφτόμαστε και μιλάμε συλλογικά.

Κρίναμε αναγκαίο αυτό το βήμα· σχετίζεται με τις δυσκολίες της εποχής που ζούμε. Η κρατικά οργανωμένη σύγχυση κυριαρχεί, το να της αντισταθείς είναι πολύ δύσκολο και χρειαζόμαστε συλλογική μνήμη, επεξεργασμένη και αναλυτική. Κι εν προκειμένω γραπτή.

Τα δύο χρόνια “προστασίας της δημόσιας υγείας” ήταν συγκλονιστικά και σάρωσαν τις κοινωνικές σχέσεις. Καταφέραμε, βέβαια, να βγούμε αλώβητοι επειδή επιμείναμε να συσχετίζουμε το τι συμβαίνει με την πρόσφατη ιστορία, επειδή επιμείναμε να βλέπουμε πως όλα συμβαίνουν μέσα σε έναν εμπόλεμο καπιταλιστικό κόσμο. Εκτός από την υγεία μας, το ελληνικό κράτος έχει βαλθεί να “προστατέψει” πλέον τα πάντα: τις κακοποιημένες γυναίκες με την παρέμβαση των υπηρεσιών πρόνοιας, τους ανέργους με προγράμματα της ΔΥΠΑ, κλπ. Με την περίσσεια αχαριστία μας, όλο αυτό το περιγράφουμε ως ωμή παρέμβαση στην καθημερινότητα της εργατικής τάξης, που είναι όμως τόσο καλά καμουφλαρισμένη και το μόνο που επιτρέπεται να λέμε είναι “ζήτη το κράτος”. Σκάνε και κάτι ακατανόητες τιμές στο ρεύμα για τις οποίες πρέπει να κάνουμε οικονομία και διαλογισμό, και σε καμία περίπτωση να κατηγορήσουμε τα αφεντικά μας. Την ίδια στιγμή τα αφεντικά οργανώνουν το άμεσο μέλλον μας, με τον τίτλο του επόμενου επεισοδίου να είναι η “επισιτιστική κρίση”.

Όλα αυτά δεν είναι σκέτες ιδέες. Συμβαίνουν μπροστά στα μάτια μας στα σουπερμάρκετ, στον ΟΑΣΘ, από την γιορτινή Τσιμισκή έως τους λασπόδρομους του Δενδροποτάμου. Η κοινωνία μας είναι εμπόλεμη. Το καταλαβαίνεις καλύτερα όταν περνάς το Βαρδάρη: όσο πιο δυτικά κινείσαι, οι μπάτσοι πληθαίνουν και σκληραίνουν το βλέμμα. Όχι όμως μόνο οι μπάτσοι. Το ίδιο κάνουν οι κοινωνικοί λειτουργοί, οι υπάλληλοι ΜΚΟ, οι καθηγητές. Μας μαθαίνουν πως να ζούμε στον πόλεμο, και μας προετοιμάζουν για την όξυνση του. Το μέχρι που μπορεί να φτάσει αυτό είναι αχαρτογράφητο.

Όσο γράφεται αυτό το κείμενο, το πολιτικό σύστημα της χώρας διέρχεται μια κρίση. Η ζόρικη κατάσταση στο εσωτερικό και το εξωτερικό της χώρας κάνει την φάση να μοιάζει όλο και περισσότερο με έναν “πόλεμο όλων εναντίον όλων”. Αφεντικά της νύχτας εκτελούνται. Τα τηλέφωνα έπιασαν κοριοίς. Κρατικές υπηρεσίες συγκρούονται με ΜΚΟ για το ποιος θα προστατέψει τα παιδιά· ή ποιος θα επιβλέπει την καταναγκαστική πορνεία, όπως το πάρει κανείς. Ένα πέναλτι σε ντέρμπι της Superleague οδηγεί αριστερούς κυπατζήδες δημοσιογράφους σε στιγμιαία σύμπλευση με εφοπλιστές πρεζεμπόρους. Σε ένα κωμικοτραγικό παράλληλο σύμπαν, δύο καλοκαιρία γεμάτα #μητοστάκηγαμιέσαι και #νδπαιδεραστές έστησαν την πιο μακροχρόνια προεκλογική εκστρατεία, βασισμένη στην άμισθη εργασία χιλιάδων μπούφω οργανωμένων από μερικές δεκάδες έμισθους επιτήδειους.

Δεν ξέρουμε ακριβώς που θα ισορροπήσει η κατάσταση. Ποιος πολιτικός θα χρειαστεί να θυσιαστεί συμβολικά, ή ποιος ακόμα μαφιόζος θα χρειαστεί να θυσιαστεί κυριολεκτικά. Το μόνο σίγουρο είναι ότι δεν θα αργήσει να βρεθεί το σημείο ισορροπίας. Οι καταστάσεις το επιβάλλουν και τα αφεντικά ξέρουν πολύ καλά πως έχουν μπόλικά κοινά συμφέροντα. Θα τα ξαναβρούν, όπως το έκαναν το 1936, το 1989, το 2011, και το 2020. Και τότε θα ακονίσουν τις λόγχες στα πεζοδρόμια. Αλλά θα είμαστε κι εμείς εδώ, ε;

Το τεύχος αυτό αφιερώνεται σε όσες συναντηθήκαμε με κωδικό Β6 και σε όσους ψάξαμε για να μας βρουν μέσα από τα σημάδια στους τοίχους. Τον δύσκολο χειμώνα που έρχεται δεν γίνεται παρά να τον περάσουμε μαζί.